

Вечерята — въ постелята — съшитѣ мисли не излизаха изъ ума му. Той не можѣ да спи спокойно. Ужъ позадрѣме, а то сънува, че ангели съ черни крилѣ идатъ и носятъ нѣщо въ рѣцѣ. . . Изведнажъ той се събужда въ тъмнина. Тихата кашлица на Славка го кара да потрепери. Навсѣкждѣ е тишина. Не се чуватъ човѣшки стѣпки. Защо? Може би, че тая нощъ всички спятъ! Може би, че никой не ще види и чуе, а черниятъ ангелъ тихо ще прѣмине. . .

Тодорчо се плаши отъ тъмнината. Него го е страхъ самичтъкъ. Той се заслушва. — Чуватъ се дрезгави, мрачни звукове, кашлица и силна въздишка. . .

VI. При сестричето.

По бѣли долни дрешки Тодорчо става, отваря вратата на съсѣдната стая и се затичва право при леглото. — Слаба нощна ламбена свѣтлинка освѣтлява блѣдното лице на болното сестриче. Момчето сѣда на стола и се навожда надъ малкото спяще момиченце, взема една отъ слабитѣ му влажни рѣчици въ своята рѣка. Тодорчо пази милата Славка отъ черния ангелъ, защото татко е за цѣрове, а мама уморена отъ дълбоки грижи е склопила въ сънъ очи. . . Момчето гледа, пази. . . Минава врѣме. Малко по малко главата на братчето се навежда, пията се прѣвива. . . .

Сутринята, когато слънцето изгрѣ и мама се пробуди, отвори очи, тя се смая отъ това, което гледаше отпрѣдъ си: братчето